

Kedves Dóra

Hetvenedik születésnapját ünnepeljük, s eszünkbe jut a zsoltáros szava: „Eszteink s óhajként szállnak el. Életkorunk mindössze hetven év, jó erőben lehet tán nyolcvan is. [...] Taníts meg számot vetni napjaink sorával, hogy szívünket bölcsességre neveljük!” (Zsolt 89,9–10.12)

Manapság meghosszabbodott az átlagéletkor, nagy esélyünk van arra, hogy tovább éljünk, mint őseink, de ugyanakkor meggyorsult a körülöttünk lévő világ változása is. A hosszabb életet rövidnek érezzük ahhoz, hogy feldolgozzuk tapasztalatainkat, hogy igazán bölcsen élhessünk, s valóban otthon legyünk ott, ahová születésünkkel vetődünk. Hányan vannak (vagyunk?), akik nem tudnak „számot vetni napjaik sorával”, s ügyetlenül, kapkodva élnek! Mióta ember él a földön, a maradandó és a mulandó dialektikájában él. De most az is mulandónak bizonyul, amit idáig maradandónak éreztünk. *Divat Wass Albertet* idézni: „A kő marad.” De hiszen szemünk láttára sodorja el a köveket is az idő áradata! Amit nem is olyan régen maradandó kincsnek őriztek, adtak át egymásnak nemzedékek, az ma maga is elvész. Mi nem a mulandónak és a maradandónak, hanem a mulandónak és az örökkévalónak a feszültségében élünk. S az örökkévaló nem kőként van velünk, hanem maga is új meg új arcot ölt.

A pszichológus e szokatlan tapasztalatok közt nemcsak saját „szívének”, személyiségének „megmentésére” törekszik, hivatást érez

mások megsegítésére is. Ezért ünnepeljük különös megilletődéssel a Maga hetvenedik születésnapját, kedves Dóra. Világképek megrendülése, felépülése, ősi közösségi formák (család, község, nemzet) válsága, (oktatási, egészségügyi) intézmények hagyományainak riadt, kényszerű átalakítása idején tudott magához hasonló társakból segítő közösséget szervezni, országos, olykor nemzetközi összefogást életre hívni, hogy segítsen másokon. Sok olyan emberen, akik maguk nemigen tudnak mit kezdeni válságba jutott életükkel, vagy odáig sem jutnak el, hogy nehézségeikkel igazán szembenézzenek.

Egész életében úgy igyekezett s tudott másokon segíteni, hogy munkájában összekapcsolta az evangéliumi hitet, reményt, szeretetet a modern lélektan felismeréseivel. Ez a kettős elkötelezettség sajátos színt, gazdagságot adott egész munkálkodásának. Adja Isten, hogy még sokáig folytathassa munkáját, örömét lelje annak eredményeiben, s különösen abban is, hogy munkatársaiban, tanítványaiban gazdagon „termőre fordul” mindaz, amiben bátran kezdeményező szerepet vállalt.

A 89. zsoltár kéréssel fejeződik be: „Az Úrnak, Istenünknek jósága virrasszon fölöttünk; kezünk munkáját őrizd meg, Urunk!” Így kérünk mi is áldást Magára s mindarra, amit évtizedek hosszú, kitartó, leleményes munkájával közöttünk végbevitt.

Jelenits István